tice și „inteligente", care ne cuceresc pe toți, indiferent de vîrstă, căci sînt mînuite cu dragoste și cu har, de Marinela Marinescu (Capra și Iedul mijlociu), Iulian Lincu (Lupul), Maria Zlotea (Iedul mic) și Traian Popescu (Iedul mare).

Dacă ne gîndim că, tot aici, la Constanța, a mai avut loc o premieră, cu **Povestea porcului,** după Ion Creangă, în regia colectivă a interpreților, coordonați de Aneta Forna Christu, că se află în repetiții, într-un stadiu avansat, **Vrăjitoarele** de Dimitrie Stelaru, în adaptarea și regia lui Cristian Pepino, care, pînă la sfîrșitul stagiunii, urmează să monteze și **O rază de soare** de Al. T. Popescu (scenografia ambelor reprezentații aparținînd Eugeniei Tărășescu Jianu, iar muzica lui Dicran Asarian), am putea ajunge la concluzia că această diversificare stilistică a ofertei reprezentațiilor teatrale de păpuși este nu numai posibilă, ci și binevenită. Cum binevenită ar fi și la alte teatre (nu numai) de păpuși, din București și din țară.

V. P.

TEATRUL DE PĂPUȘI „VASILACHE" DIN BOTOȘANI

MUZICANȚII DIN BREMEN

după Frații Grimm

Frumoasa povestioară cu tîlc are o simplitate suavă și încîntătoare: un măgar, un cîine, un cocoș și o pisică, alungați din bătăturile lor de baștină pentru că sînt prea bătrîni pentru sarcinile ce le reveneau pe lîngă casa omului, pornesc în pribegie, indignați, speriați, amăriți de nerecunoștința și lipsa de suflet a stăpînilor.

Se întîlnesc, își spun reciproc povestea, se căinează și hotărăsc să rămînă împreună. Ideea măgarului — aceea de a alcătui o orchestră, ca astfel să-și asigure cîștigul existenței — este acceptată de toți, și o pornesc spre Bremen cu gîndul să se aciuce pe undeva ca muzicanți. După peripeții, ajung la un han în care își găsise sălaș o bandă de hoți (bandă formată dintr-un șef și un subaltern). Hangița care-i ascundea pe hoți și bunurile furate nici nu mai avea nevoie să țină hanul deschis. Cei patru „muzicanți de nevoie" ascultă „pe la uși, pe la ferești", și, cînd pîndeau ei mai atent, se prăbușește geamul pe care se cocoțaseră pentru a-i spiona pe hoți. Răufăcătorii și Hangița se sperie și fug. Degeaba vor mai încerca apoi tîlharii să reintre în han: „muzica" ocupanților îi convinge că locul a intrat pe mîna necuratului, astfel că renunță la cuibul lor. Muzicanții sînt fericiți! Și-au găsit sălașul și vor trăi lipsiți de griji.

Două lucruri sînt bine realizate în acest spectacol: muzica și textele cîntecelor. Ușor de reținut, melodia, interpretată vocal chiar de artiștii mînuitori, se mulează bine pe versurile care, în refren, adaugă după fiecare strofă silabele-semnal ce reprezintă animalul ce se alătură primului cîntăreț.

Prima dificultate, depășită cu succes, a acestui spectacol a fost sincronizarea păpușilor de tip „Muppets" cu sunetul. Ceea ce pare simplu — sincronizarea clămpănelii „maxilarului" inferior al păpușii cu succesiunea de silabe, unele dintre ele prelungite de faptul că sînt cîntate — se arată a fi greu de realizat, dat fiind că această mișcare trebuie să pară vie, cauză și efect al rostirii replicilor. A doua dificultate: obligația din partea a doi păpușari — Victor Luca și Ibica Leonte — de a mînui cîte două personaje-păpuși. Este evident că sarcina de a interpreta roluri duble este la fel de grea ca și pentru actori, caracter, temperament, gesturi și voce — toate acestea trebuie astfel diferențiate încît să pară realizate de interpreți diferiți. Ceea ce s-a realizat însă cu prețul cîtorva rezolvări convenționale de regie și scenotehnică. Soluțiile de minimă rezistență la care s-a ajuns lipsesc, în final, spectacolul de tensiune și spectaculozitate.

Ritmul alert de succesiune a scenelor, capacitatea de sugestie a scenografiei — în ciuda puținelor elemente din care e compusă —, vioiciunea păpușilor-personaje, sprinteneala și voioșia ce se degajă din „comportamentul" lor fac ca spectacolul **Muzicanții din Bremen** să fie urmărit cu plăcere de copii, care acompaniază cîntecele cu ropote de aplauze. Realizatorul regiei, scenografiei și construcției păpușilor, Valentin Dobrescu, a primit cu această primă montare a sa „botezul focului".

Paul Cornel CHITIC

www.ziuaconstanta.ro